

Erdő Péter

Homília a Lehel téren, 2017. október 1-jén
(Ez 18, 25-28, Mt 21,28-32)

Krisztusban Kedves Testvérek!

A mai szentmise olvasmányai szépen példázzák, hogy az Újszövetség ott rejtőzik az Ószövetségben, jövendöléseiben és egy-egy nagy gondolatában, s az Ószövetség kibomlik, megnyílik az Újszövetségben. Valóban összetartozik a kettő. Ezt láthatjuk a ma felolvasott szakaszokban is. Ezekiel könyvéből hallottuk, hogy lehetséges, hogy az igaz ember is elromoljon, bűnbe essen, de lehetséges az is, hogy a bűnös megtérjen. Nos, nem volt ez olyan magától értetődő a régi ember számára. Úgy gondolták, hogy valamilyen szempontból kettéoszthatják az emberiséget. Vannak az igazak, és vannak a bűnösök. A bűnösök sorsa nyilván a legtöbb büntetés, szerencsétlenség, baj, az igazak pedig valamilyen formában Isten jutalmára számíthatnak. De nem egészen így áll a dolog, s az ószövetségi szent szerző is meglátja azt a lehetőséget, hogy az ember életében változás történik, hogy jó úton induló ember is rossz felé veheti életének az útját és sötét, elhibázott élethelyzetekből is lehet kiút. De hogy hogyan pontosan, erre azért az Ószövetségben nem sok felvilágosítást kapunk.

Ehhez képest az evangélium valami többet, valami buzdítóbbat mond, de ugyanebből a gondolatból indul ki. Mert Jézus beszél a két fiúról, beszél az elsőről, aki az apa hívására nemet mond. De utána mégis elindul és teljesíti, amit az atya kíván. És beszél a második fiúról, aki a maga természetes udvariasságával kimondja az igent, de esze ágában sincs, hogy mozduljon, és azt tegye, amit az édesapa mond neki.

Így vagyunk ezzel valahogy azóta is. Szimbolizálhatja persze a jézusi példabeszéd emberek csoportjait, csoportokat és közösségeket is, akik meghívást kapnak Istentől. Vagy éppen nem is veszik észre ezt a meghívást, vagy éppen nemet mondanak rá a viselkedésükkel, és később világosodik meg előttük az Atya hívása, később szánják rá magukat, hogy követik azt.

Vagy megfordítva, az is megtörténik, sajnos, hogy sokan tudatosan elfogadják, meghallják ezt az isteni hívást, és aztán mégis másfelé visz az életük útja. Nekünk, hívő embereknek mindenképpen önvizsgálat ez a mai evangélium. Hiszen ha itt vagyunk a templomban, ha keresztények vagyunk, akkor biztos, hogy valamikor igent mondtunk az Atya hívó szavára. Igent mondtunk Krisztus személyére is, de ha az életünket megnézzük, akkor nem biztos, hogy minden szavunk és minden tettünk ennek az Isten akaratára mondott igennek a kibontása és az életre váltása.

Akkor hát, mit kell tennünk? Meg kell vizsgálnunk az életünket. Bele kell néznünk Krisztus arcának a tükrebe, az evangélium tükrebe, és minden biztonnal meg kell változtatni, kisebb vagy nagyobb dolgokban, esetleg egészen nagy dolgokban az életünket. Ezt a változást hívták és hívják az evangéliumban megtérésnek. Sőt azt olvassuk, hogy Keresztelő János prédikációja abból állt, hogy: „Térjete meg, mert elközelgett az Isten országa!” Ez az „elközelgett” Keresztelő János szájából még inkább azt jelenti, hogy közeledik már, nagyon közel van.

De, ha Márk evangéliumának az elejét olvassuk, ott azt halljuk, hogy: fellépett Jézus, és elkezdett tanítani. És mit is hirdetett legelőször? Szó szerint ugyanezt, hogy: „Térjete meg, mert elközelgett az Isten országa!” Jézus szájából ez az „elközelgett” már azt jelenti, hogy el is érkezett. Hogy itt van közöttünk. Az Ő személyében érkezett el.

De a felszólítás tartalma mégiscsak az, hogy „Térjetek meg!” Ez az, amire szükségünk van, ez az, amiről az eddigiekben szoltunk. És ez az, amire minden misszió felszólít minket. Mert hát mi is az Egyház missziójának a célja? Az, hogy megtérítse az embereket Krisztushoz. Ezért mennek el a kezdet kezdetétől fogva a keresztény hit hirdetői távoli országokba és távoli népekhez, olyanok közé, akikhez még addig a jó hír nem jutott el. És ezért megyünk el, újra és újra ma világunknak hatalmas, névtelen városaiba, hogy elvigyük ezt a hírt minden emberhez. Ebben a misszióban és a saját megtérésünk útján is Krisztus vezet minket. A szentmisében, a szentáldozásban, az Oltáriszentség tiszteletében az ő ereje és szeretete járja át a világot. Hozzá imádkozunk most, AZ Eucharisztikus Kongresszus előtti években, hogy mi magunk és közösségeink eljussunk a „missziós megtérésre”, sürgető keresztény küldetésünk tudatára és megélésére.

Ilyen missziós küldetése van ennek a plébánia közösségnek is. Amikor a vásárcsarnokban vagy a metróban vagy a West End bevásárló központban vagy akár a pályaudvarok környékén járunk, megszólal bennünk egy hang és azt kérdezi, hogy boldogok-e azok az emberek, akikkel találkozunk, akiknek nap, mint nap a mozgólépcsőn az arcába tekintünk. Annyi fáradtságot, annyi idegességet, annyi rohanást látunk, de hol van az öröm, hova lett Krisztus a szívünkben és az életünkben? Talán soha sem ismertük őt. Vagy megfelejtkeztünk róla, nem fedeztük fel barátságát és szeretetét. De az is lehet, hogy hiszünk benne és szeretjük őt, de az élet gondjai miatt ott szunnyad valahol a hit a lelkünk mélyén, de nem tör fel a fényre, nem tölt be minket örömmel, nem teszi sugárzóvá az életünket. Fontos, hogy tudjunk megállni. Fontos, hogy tudjunk Krisztusra figyelni, tudjunk letérdelni az Oltáriszentség előtt.

Örömmel értesültem róla, hogy ez a templom mostantól kezdve lehetőséget ad arra, hogy egész nap betérhessen a hívő ember elcsendesedni, imádkozni, szeretetben megújulni a Szentségi Jézus előtt. Köszönöm Monostori László atyának, a plébánia kormányzójának lelkes munkáját és helytállását, köszönöm munkatársai önzetlen igyekezetét. Különösen köszönöm azok nagylelkűségét, akik vállalták, hogy napközben felügyeletükkel, jelenlétükkel biztosítják a folyamatos szentséglátogatás lehetőségét. Egyházmegyénk imája és szeretete kíséri ennek a közösségnek az előző plébánosát, Várnai Péter atyát, aki súlyos betegségében is megőrizte hűségét és lelkesedését papi hivatása iránt.

Isten áldja meg ennek a plébániának minden hívét, hogy örömmel tudjuk teljesíteni missziós küldetésünket a világban.

Boldogságos Szűz Mária, könyörögj értünk!

Szent Margit, könyörögj értünk!

Ámen.